

РЕШЕНИЕ

№ 669

гр. София, 07.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав,** в публично заседание на 15.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9380** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.3, представлявано от изпълнителния директор Е. Х. П. Р., чрез упълномощения процесуален представител адв. Р. М. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу ревизионен акт № 1112597/25.01.2011г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП – С., обжалван по административен ред и потвърден с решение № 1755/20.07.2012г. на директора на дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП – С..

С ревизионния акт е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 66 356 лева за данъчен период месец юли 2011г. по фактура №3033/14.07.2011г., издадена от [фирма] във връзка с окончателно плащане по договор за съвместно проектиране, изграждане и рехабилитация на външна техническа инфраструктура до имоти, находящи се в [населено място], район В.. По този договор управлението, координацията и контролът за изграждането на обектите, предмет на договора е възложено на [фирма]. Правото на приспадане на данъчен кредит е отказано на основание чл. 70, ал.1, т. 2 от ЗДДС, тъй като е прието, че получените услуги са предназначени за безвъзмездни доставки и за дейности, различни от икономическата дейност на получателя на услугите.

С жалбата се иска отмяна на ревизионния акт като необоснован, издаден в противоречие с материалноправните разпоредби на закона, правото на ЕС,

процесуалните правила и целта на закона. В жалбата се изложени конкретни доводи по всички наведени основания. Прави се възражение, че в ревизионния акт не е обсъден факта, че обектите на техническата инфраструктура са изградени в изпълнение на договори със Столична община, по които [фирма] не е страна. Тези договори не са анализирани от органите по приходите, а са от значение за изясняване на характера на процесните услуги, предоставени от [фирма] на [фирма]. Също така не е взето предвид, че обектите на техническата инфраструктура са станали собственост на Столична община по силата на приращението, защото са изградени в поземлени имоти, собственост на общината, тоест [фирма] не е разполагало с обект, който да е предмет на доставка. Договорът между [фирма] и [фирма] е прекратен, което изключва хипотезата и на бъдещи безвъзмездни доставки по силата на договора. Столична община е придобила собствеността върху обектите на техническата инфраструктура с тяхното изграждане от [фирма], тъй като е собственик на земята, върху която те са изградени, а не по силата на безвъзмездна доставка от „С. парк” Е.. Получената услуга по процесната фактура не е предназначена за извършване на последващи безвъзмездни доставки по смисъла на чл. 70, ал. 1 т. 2 от ЗДДС. Обсъдени са фактически и правни противоречия в съдържанието на ревизионния акт. Поддържат се възражения за противоречие с решение на С. по дело № С-118/11, тълкувано в смисъл, че когато дълготрайните материални активи изцяло са включени в икономическата дейност на данъчнозадълженото лице то има право да приспадне изцяло заплатеното или дължимо ДДС по получени доставки за всички разходи по придобиването или изграждането на актива и чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС е неприложим. Развити са подробни съображения, че съоръженията на техническата инфраструктура са безусловно необходими за икономическата дейност на жалбоподателя, свързана със строителството на търговски и развлекателен център в собствен имот, за обслужването на който са изградени инфраструктурните обекти. Съответно разходите за тези обекти, включително разходите по процесната фактура са част от себестойността на търговския и развлекателен център, осчетоводени като разход за дълготраен материален актив в процес на придобиване. Данъчно задълженото лице има право на приспадане на данъчен кредит за всички разходи по строителството на сградата, включена в икономическата му дейност и имуществото му, съгласно т. 24 от решение С-72/05 на С.. Разходите за обектите на техническата инфраструктура са разходи за строителството на търговския и развлекателен център, който ще е част от имуществото на жалбоподателя и отказване на право на приспадане на данъчен кредит за тези разходи е недопустимо и по смисъла на решение С-118/11 на С.. В хода на съдебното производство жалбоподателят поддържа възраженията, изложени в жалбата. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на разноски за съдебното производство по представен списък.

Ответникът – директорът на дирекция ”ОДОП” - С. при ЦУ на НАП, представляван от упълномощения си процесуален представител прави искане за отхвърляне на жалбата по мотивите в решението, с което е потвърден ревизионния акт при оспорването му по административен ред. Претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор Кайнакчиева от Софийска градска прокуратура, която участва в съдебното производство дава заключение, че жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена. По делото не са установени факти и обстоятелства, различни от установените в данъчното производство.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания ревизионен акт, с право и интерес от оспорването. Подадена е в срока по чл.156, ал. 1 ал. 5 от ДОПК срещу ревизионен акт, в частта, в която той е потвърден изрично от директора на дирекция „ОДОП” – С. при ЦУ на НАП [населено място] и е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Административен съд София – град, Първо отделение, 43 - ти състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Ревизионното производство е образувано със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1109944 от 25.08.2011г., изменена със ЗВР №1112597/04.11.2011г., издадени от С. Т. К. на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., определена за компетентен орган да издава ЗВР със заповед № РД-01-6 от 04.01.2010г. на директора на ТД на НАП – С.. Възложено е извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задължения на дружеството по ЗДДС за данъчни периоди от 01.05.2011г. до 31.07.2011г. За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад №1112597/21.12.2011г. В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е подадено възражение срещу ревизионния доклад, отхвърлено като неоснователно. Издаден е ревизионен акт № 1112597/25.01.2012г., с който е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 66 356 лева за данъчен период месец юли 2011г. по фактура № 3033/14.07.2011г., издадена от [фирма]. В резултат на това е определен ДДС за възстановяване в размер на 3 171.70 лева при деклариран от дружеството ДДС за възстановяване от 69 527.70 лева. Р. акт е оспорен по административен ред и потвърден с решение № 1755/20.07.2012г. на директора на дирекция „ОДОП”.

В хода на съдебното производство са приети съдебно - счетоводна експертиза и съдебно - техническа експертиза, които съдят кредитира като обективни, неоспорени от страните и основани на доказателствата по делото.

От съдебно - счетоводната експертиза се установява, че фактура №3033 от 14.07.2011г., издадена от [фирма] е включена в дневника за покупки за месец юли и е осчетоводена на 20.07.2011г. като дебит на сметка № 143100 „Незавършени проекти”, дебит на сметка „ДДС покупки” и кредит на сметка „Доставчици”. Сумата по фактурата е платена изцяло по банков път. Съгласно компютърна разпечатка по аналитична сметка № 143100 на 20.07.2011г. сумата по фактурата без ДДС е осчетоводена като „плащане по договор с [фирма]”, като разход за Д. в процес на придобиване. Вещото лице е посочило, че сметка № 143100 е предназначена за осчетоводяване на средства за Д., когато тяхното придобиване не е еднократен момент, а поетапен, като след завършване на обекта сметката се закрива. Разходите по фактурата са заведени в счетоводството на [фирма] като разход по изграждане на търговски и развлекателен център в имот УПИ - I 1510, 1444. Те са осчетоводени като разходи за незавършено строителство в съответствие със закона и със стандартите. По принцип те могат да участват в бъдеще при счетоводното завеждане на завършеното строителство.

Със съдебно – техническата експертиза се установява, че строителството на обектите на външната техническа инфраструктура, предмет на договора между [фирма] и [фирма] от 04.04.2006г. е започнало и разрешенията за строеж са издадени след като Столична община е придобила собствеността върху терените, върху които попадат съответните инфраструктурни обекти. Експертизата дава заключение, че външната инфраструктура, предмет на договора е изцяло изградена и въведена в експлоатация.

Върху реалните части от имотите с планоснимачни номера 889,1408,1424,1510,1511,1512, прехвърлени на Столична община въз основа на договори за дарение от 16.04.2007г., 03.09.2007г., 25.10.2007г., 19.10.2007г. и 02.04.2008г. е изпълнено предвиденото по ПУП и одобрените строителни книжа инфраструктурно строителство. Към момента на сключване на договора за строителството на обектите на външната инфраструктура на 04.04.2006г. регулацията в кв. 3 и кв. 4 на вилна зона „Малинова долина I етап” не е приложена и до имотите на [фирма] не е имало изградени улици със съпътстваща подземна инженерна инфраструктура (водопровод, канал, ел.мрежа и комуникации) и достъпът се е осъществявал по черен път, свързан с околоръстното шосе). След изпълнението на обектите, предмет на договора от 04.04.2006г. имотите на [фирма] имат директни връзки с [улица], с околоръстния път в двете посоки и с „Б. шосе”. Вещото лице дава заключение, че изградената инфраструктура е необходима за реализиране на инвестиционните намерения на [фирма] и за издаване на разрешение за строеж за тези имоти. За издаване на разрешение за строеж е необходимо до границите на имотите да има съществуваща инфраструктура като канализация, водопровод и ел. мрежи с капацитет, който да бъде достатъчен да удовлетвори потребностите от обслужване на търговския комплекс и офис сградите, които са предвидени за изграждане. Тези условия са реализирани в резултат на изпълнение на договора от 04.04.2006г., сключен между [фирма] и [фирма]. По делото са приети разрешение за строеж №462/17.07.2008г. и № 463/17.07.2008г. за удостоверяване на обстоятелството, че строежът на търговския и развлекателен център е започнал.

Представени са и са приети от съда приложение № 1 и № 4 към договора от 04.04.2006г. относно обектите за изпълнение на външната инфраструктура и дяловото участие на жалбоподателя във финансирането на строителството. Като писмени доказателства по делото са приети 3 броя разрешения за ползване на изградените обекти от външната инфраструктура от 29.08.2008г., от 11.06.2009г. и от 29.03.2010г., както и копие от споразумение за прекратяване на договора от 04.04.2006г., сключен между [фирма] и [фирма] и предаване на строителните книжа и документи.

Като доказателство по делото е приет и договор от 03.01.2006г., сключен между [фирма], [фирма] и [фирма] за цялостното изграждане на процесната техническа инфраструктура, както и договорите за изграждане на инфраструктурни обекти между Столична община [фирма] и между Столична община и [фирма], от които се установява, че жалбоподателят не е страна по договорите и няма права и задължения по тях.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът проверява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Р. акт е издаден от компетентен орган по приходите, определен със Заповед № К 1112597 от 23.12.2011г. (З.), издадена от началник сектор „Ревизии” в Дирекция „Контрол” при ТД на НАП – С., в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 120 ДОПК, включително разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размера на обжалваните задължения. Съдът счита, че при издаването на ревизионния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да повлияят на неговата законосъобразност.

Спорът е относно правилното приложение на относимите материално- правни

разпоредби.

Процесната фактура № 3033/14.07.2011г. на стойност 398 136 лева е издадена от [фирма] във връзка с окончателното плащане по договор от 04.04.2006г., сключен между [фирма] (предишни наименования [фирма] и [фирма]) и [фирма]. Предмет на договора е съвместното финансиране на проектирането, изграждането и рехабилитацията на външната техническа инфраструктура до собствените им имоти в [населено място], район В.. С т. 4 от договора [фирма] е възложило на „Р. Парк С.” управлението, координацията и контрола на изграждането на обектите, описани в договора и приложенията към него като „Р. Парк С.” е поел отговорността да организира и координира цялостния процес по проектирането, изграждането и въвеждането в експлоатация на обектите. Участието на [фирма] е с фиксирана сума в размер на 3 618 755 лева. В т. 24 от договора е включена особена разпоредба, с която страните се задължават безвъзмездно да прехвърлят на общината собствеността върху съответната част от земята, която по регулация се предвижда за провеждане на мероприятия по изграждането и рехабилитацията на външната техническа инфраструктура до обектите им. В изпълнение на договореното са сключени 5 броя договори за дарение на поземлен имот от 16.04.2007г., от 03.09.2007г., от 19.10.2007г., от 25.10.2007г. и от 02.04.2008г. С договорите [фирма] е прехвърлило безвъзмездно на Столична община правото на собственост върху реалните части от своите поземлени имоти, които са отредени за мероприятия по изграждането на обектите на техническата инфраструктура. От заключението на съдебно - техническата експертиза се установява, че прехвърлянето на правото на собственост върху земята е извършено преди започване на строителството на тези обекти и преди издаване на разрешенията за строеж за тях. Изграждането на процесната инфраструктура е извършено от [фирма] от негово име и за негова сметка по договор от 03.01.2006г., сключен между [фирма], [фирма] и [фирма]. Във връзка с този договор и сключен договор от 08.07.2005г. са сключени и договори за поръчка за изграждане на инфраструктурни обекти от 03.04.2006г., 11.04.2008г. и 16.07.2008г., по които възложител е Столична община, а изпълнители са [фирма] и [фирма].

Установено е също така, че плащането по фактурата е осъществено по банков път, като доставчикът е включил фактурата в дневника за продажби и справката декларация по ЗДДС за месец юли 2011г.

При така установеното от фактическа страна органът по приходите е приел, че изградените обекти на техническата инфраструктура ще бъдат безвъзмездно прехвърлени на Столична община и на съответните експлоатационни дружества. Изводът е мотивиран с наличието на договори, с които безвъзмездно е прехвърлено правото на собственост върху земята, върху която впоследствие са изградени обектите, което сочи на намерение за безвъзмездна доставка в полза на Столична община и на изградените обекти. От друга страна са цитирани чл. 67, ал. 1 от ЗУТ и чл. 8, ал. 1 и ал. 3 от Закона за пътищата (ЗП), които регламентират, че пътищата с всички техни елементи са държавна и общинска собственост, а подземните и надземни общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура се проектират и изграждат в общински и държавни поземлени имоти, а когато това е невъзможно, мрежите и съоръженията на техническата инфраструктура се изграждат в поземлени имоти, собственост на физически и юридически лица, по реда на [чл. 199](#) или [205](#) от ЗУТ.

Правото на данъчен кредит по процесната фактура е отказано на

основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, тъй като е прието, че услугата е предназначена за безвъзмездна доставка и е за дейност, различна от икономическата дейност на лицето. Относно безвъзмездността на доставката са изложени съображения, че с безвъзмездното прехвърляне на земята преди започване на строителството на обектите е обективизирана воля и за безвъзмездно прехвърляне на изградените елементи от инфраструктурата. Развити са доводи, че изградените обекти не са собственост и не са включени в имуществото на жалбоподателя, поради което не са свързани с неговата икономическа дейност.

Настоящата съдебна инстанция не приема за законосъобразни изводите на органа по приходите за наличие на основанията по чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС за отказ за признаване право на приспадане на данъчен кредит по процесната фактура, при наличие на всички останали законови изисквания за това. Съгласно чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на [чл. 69](#) или [74](#) от ЗДДС, когато стоките или услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или за дейности, различни от икономическата дейност на лицето. В случая предмет на доставката по процесната фактура е услуга по управлението, координацията и контрола по проектирането, изграждането и въвеждането в експлоатация на обектите на външната техническа инфраструктура до собствени имоти на [фирма] в [населено място], район В.. Тази услуга не е предназначена за безвъзмездна доставка в полза на Столична община, а за извършване на последващи облагаеми доставки, свързани с икономическата дейност на ревизираното лице. Целта на проектирането, изграждането и въвеждането в експлоатация на обектите на инфраструктурата е обслужване на собствените имоти на жалбоподателя, получаване на разрешение за строеж и строителство на търговски и развлекателен център в [населено място], район „В.“, вилна зона „Малинова долина“. Съгласно заключението на съдебно – техническата експертиза, изградената инфраструктура е необходима за реализиране на инвестиционните намерения на [фирма] за изграждане на търговско развлекателен център и за издаване на разрешение за строеж за това. Тоест предназначението на процесната доставка е да се изпълнят законовите изисквания за получаване на разрешение за строеж на комплекс на жалбоподателя, обслужван от изградената техническа инфраструктура с всички нейни елементи. Вещото лице е дало заключение, че за издаване на разрешение за строеж е необходимо до границите на имотите да има съществуваща инфраструктура като канализация, водопровод и ел. мрежи с капацитет, който да бъде достатъчен да удовлетвори потребностите от обслужване на търговския комплекс и офис сградите, които са предвидени за изграждане. Тези условия са реализирани в резултат на изпълнение на договора от 04.04.2006г., сключен между [фирма] и [фирма]. В този смисъл са и представените по делото писма № СТ-783-03-970/01.06.2007г. на началника на ДНСК и № 70-00-1724/10.10.2007г. на министъра на регионалното развитие и благоустройство. В тях е дадено тълкуване, че когато няма договори с експлоатационните дружества за присъединяване на строежа към мрежите на техническата инфраструктура или няма данни за

наличие на съществуващи водопроводи, канализационни колектори и електрически мрежи, следва да се откаже съгласуване или одобряване на инвестиционен проект. В писмата също е посочено, че разрешенията за строеж на обектите на техническата инфраструктура следва да се издават преди разрешението за строеж на основния обект. Също така условие за издаване на разрешение за строеж е да е налице нормално водоснабдяване, отвеждане на отпадни води и електрозахранване, тоест без изпълнение на процесните обекти на техническата инфраструктура не може да се получи разрешение за строеж на основния обект на жалбоподателя – „Търговски и развлекателен център Форум С.". След като обектите са изградени и въведени в експлоатация са издадени разрешение за строеж №462/17.07.2008г. и № 463/17.07.2008г., от които е видно, че строежът на търговския развлекателен център е започнал. Освен за изпълнение на изискванията по строителството на този център процесната доставка на услуга е и с предназначение обслужване на обекта. Вещото лице е дало заключение, че към момента на сключване на договора за строителството на обектите на външната инфраструктура на 04.04.2006г. регулацията в кв. 3 и кв. 4 на вилна зона „Малинова долина I етап" не е приложена и до имотите на [фирма] не е имало изградени улици със съпътстваща подземна инженерна инфраструктура (водопровод, канал, ел.мрежа и комуникации) и достъпът се е осъществявал по черен път, свързан с околоръстното шосе. След изпълнението на обектите, предмет на договора от 04.04.2006г. имотите на [фирма] имат директни връзки с [улица], с околоръстния път в двете посоки и с „Б. шосе". Предназначението на доставката е обслужване на икономическата дейност на [фирма]. Действително, обектите на техническата инфраструктура не са собственост на [фирма], защото са изградени в терени, собственост на Столична община и по силата на чл. 92 от ЗС са собственост на общината. Предмет на процесната доставка обаче не са СМР по изграждане на обекти, а услуга по управлението, координацията и контрола на дейности, необходими за строителството на търговско – развлекателния център. Направените разходи, съгласно заключението на съдебно – счетоводната експертиза са осчетоводени от [фирма] като разход за Д. в процес на придобиване, заедно с всички останали разходи по строителството на търговско – развлекателния център. Вещото лице е посочило, че те са отнесени към сметка № 143100, която е предназначена за осчетоводяване на средства за Д., когато тяхното придобиване не е еднократен момент, а поетапен, като след завършване на обекта сметката се закрива. Разходите по фактурата са заведени в счетоводството на [фирма] като разход по изграждане на търговски и развлекателен център в имот УПИ- I 1510, 1444. Те са осчетоводени като разходи за незавършено строителство в съответствие със закона и със стандартите и могат да участват в бъдеще при счетоводното завеждане на завършеното строителство. Себестойността на изграденият търговски и развлекателен център, включително и разходите по процесната фактура подлежи на калкулиране в цената на предоставяните от жалбоподателя доставки на стоки и услуги в изградения център. Всички разходи по строителството на сградата и процесната доставка са включени в икономическата дейност на данъчно задълженото лице, а самият търговски и

развлекателен център е Д. в процес на изграждане и ще бъде включен в имуществото на [фирма]. Основателно е позоваването на жалбоподателя на практиката на С. по дело С – 118/11, т. 46, т. 47 и т. 48. Съгласно т. 46 от решението, при сделка, състояща се в получаването на услуга, наличието на пряка и непосредствена връзка между определена получена доставка и една или повече извършени доставки, пораждащи право на приспадане е по принцип необходимо, за да се признае на данъчно задълженото лице право на приспадане на ДДС, начислен върху получената доставка. В т. 47 е посочено, че е налице право на приспадане в полза на данъчно задълженото лице дори при липса на пряка и непосредствена връзка между определена получена доставка и една или повече извършени доставки, пораждащи право на приспадане, когато разходите за съответните услуги са част от общите разходи на това лице и поради това представляват елементи, формиращи цената на стоките или услугите, които то доставя. Разходите от този вид в действителност имат пряка и непосредствена връзка с цялостната икономическа дейност на данъчнозадълженото лице. Конкретно в случая всички разходи, свързани със строителството на търговско- развлекателния център имат пряка и непосредствена връзка с икономическата дейност на жалбоподателя, защото формират цената на стоката или услугата на бъдещите облагаеми доставки. Съгласно т. 48 от решението и в единия, и в другия случай, споменати в точки 46 и 47 от решението, наличието на пряка и непосредствена връзка предполага, че разходите по получените доставки са включени в цената на конкретни извършени доставки или съответно в цената на стоките или услугите, доставяни от данъчнозадълженото лице в рамките на икономическата му дейност. В този смисъл и т. 20, т. 24 от решение на С. по дело С – 72/05.

Не е налице и втората хипотеза на чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, получените услуги не са предназначени за последващи безвъзмездни доставки. Видно от заключението на съдебно - техническата експертиза, строителството на обектите на външната строителна инфраструктура, предмет на договора между [фирма] и [фирма] от 04.04.2006г. е започнало и разрешенията за строеж са издадени след като Столична община е придобила собствеността върху терените върху които попадат съответните инфраструктурни обекти. Общината става собственик на обектите по силата на чл. 92 от ЗС като самите обекти не са предмет на безвъзмездна сделка. Предмет на процесната доставка са услуги, законово необходими за реализиране на инвестиционния проект на жалбоподателя, а не изграждане на обекти, предназначени за дарение на Столична община. Също следва да се отчете и факта, че получателят на процесната доставка не е страна по договорите за строителство на инфраструктурата, съответно не придобива права върху тях, които да прехвърля безвъзмездно на общината.

Като е отказал признаване право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС органът по приходите е издал незаконосъобразен ревизионен акт, който следва да бъде отменен. Аналогично е съдебно решение № 8589/14.06.2013г. на ВАС, Първо отделение, постановено по адм.дело № 14734/2012г. между същите страни, при същата фактическа обстановка, при разлика единствено в периода.

Посоченото съдебно решение е представено от страните по делото и по него също е признато право на приспадане на данъчен кредит, като е прието, че не са налице основания по чл.70, ал.1, т. 2 от ЗДДС. Практика на ВАС в този смисъл е и решение №2946/01.03.2013г. по адм.дело № 5434/2012г., Първо отделение.

При този изход на правния спор направеното искане за присъждане на разноси от страна на жалбоподателя е основателно в размера, посочен по представения списък на разноските или общо от 4 524.17 лева, от които 50 лева държавна такса, разходи за експертизи в размер на 600 лева и 3 874.17 лева платено адвокатско възнаграждение.

Предвид горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК и чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 43 - ти състав,

РЕШИ :

ОТМЕНЯ ревизионен акт № 1112597/25.01.2011г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП – С., с който за данъчен период месец юли 2011г. не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 66 356 лева по фактура № 3033/14.07.2011г., издадена от [фирма].

ОСЪЖДА Дирекция "ОДОП" при ЦУ на НАП [населено място] да изплати от бюджета си на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 3, представлявано от изпълнителния директор Е. Х. П. Р. направените по делото разноси в общ размер на 4 524.17 (четири хиляди петстотин двадесет и четири лева и седемнадесет стотинки).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б. в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: